

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.399 van 22 mei 2000
in de zaak A. 60.835/IX-1128.**

In zake : Yves BUTAYE,
wonende te AFFLIGEM,
Brukersebaan 17

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift van Yves BUTAYE, bestuurssecretaris-jurist van 14 november 1994 die de vernietiging vordert van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 1994 waarbij hij wordt ontslagen als stagedoend bestuurssecretaris bij het ministerie van Binnenlandse Zaken vanaf 27 oktober 1994 en die bijkomend vordert te bevelen dat zijn loon vanaf die datum (27 oktober 1994) zou worden uitbetaald evenals de ingehouden wedden alsmede zijn benoeming tot bestuurssecretaris-jurist bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken;

Gelet op het arrest nr. 51.402 van 30 januari 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de beschikking van 12 mei 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker, die tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging bevat;

Gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van adjunct-adviseur E. TAVERNIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker is licentiaat in de rechten en in het notariaat.

1.2. Op 13 december 1990 slaagt hij voor een examen van bestuurssecretaris-jurist, ingericht door het Vast Wervingssecretariaat. Hij is in het bezit van het

wettelijk voorgeschreven getuigschrift van elementaire schriftelijke en voldoende kennis van de Franse taal.

1.3. Met ingang van 1 september 1991 wordt hij bij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering toegelaten tot de stage als bestuurssecretaris. Na te zijn afgedankt bij besluit van 10 juni 1993 met ingang van 1 juli 1993 met een vooropzeg van drie maanden wegens gebleken ongeschiktheid voor een vaste benoeming, wordt hij terug in dienst genomen en opnieuw afgedankt bij besluit van 12 januari 1995.

1.4. Bij besluit van 26 oktober 1993 van de directeur-generaal van de vorming, wordt verzoeker, na door de Vaste Wervingssecretaris toegelaten verklaard te zijn, tot stagiair-bestuurssecretaris benoemd in de betrekking van bestuurssecretaris (jurist) en aangewezen voor het ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken (Algemene Rijkspolitie), met ingang van 1 november 1993.

1.5. In een nota van 7 oktober 1994, gericht aan de secretaris-generaal van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, meldt de directeur-generaal tweetalig adjunct van de algemene directie van de Algemene Rijkspolitie het volgende :

"Hierbij meld ik de Heer Secretaris-generaal dat de Heer Butaye, stagiair-bestuurssecretaris bij de ARP reeds meer dan 10 dagen ononderbroken afwezig is uit de dienst, en dit zonder enige motivatie of verwittiging.

Na meerdere, persoonlijke, pogingen om betrokkene in de eerste drie weken van september 1994 in zijn kantoor te bereiken, heb ik hem sinds (en met inbegrip van) 23 september 1994 elke dag via de interne post de nota doen geworden waarvan een model als bijlage gaat.

Het verzenden van deze nota ging ook gepaard met meerdere visuele en telefonische controles.

Betrokkene heeft nooit op mijn nota's gereageerd en noch met mij, noch met mijn naaste medewerkers, noch met mijn secretariaat contact genomen.

Ook kon hij met de andere aangewende middelen nooit gecontacteerd worden.

Ik verzoek dan ook om het onmiddellijke, ambts-halve ontslag van de Heer Butaye en stel voor dat aan de uitbetaling van zijn wedde een einde wordt gesteld, en dit, op zijn minst, met ingang van 1 oktober 1994."

1.6. Bij brief van 12 oktober 1994 deelt de secretaris-generaal het volgende mee aan verzoeker :

"Mijnheer, Er werd vastgesteld dat U afwezig was op 23, 26, 27, 28, 29 en 30 september 1994 en op 3, 4, 5, en 6 oktober 1994 en dit zonder opgave van enige reden of verantwoording.

Artikel 112, 3° van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel stelt dat een ambtenaar die zonder geldige reden meer dan tien dagen afwezig is ambts-halve en zonder opzegging zijn hoedanigheid van rijksambtenaar verliest.

Ik verzoek U erom met het oog op de toepassing van voormeld artikel U bij mij aan te bieden op woensdag 26 oktober 1994 om 16 uur om er gehoord te worden. Het staat U vrij U te laten vergezellen door een persoon naar eigen keuze.

Uw dossier ligt vanaf heden ter inzage bij de Heer VAN OVERSTEYNS, vormingsdirecteur."

1.7. Op 17 oktober 1994 biedt verzoeker zich om 9 uur aan bij de vormingsdirecteur om kennis te nemen van de brief van de secretaris-generaal, maar weigert dit document te ondertekenen.

1.8. Op 26 oktober 1994 wordt verzoeker in het bijzijn van de vormingsdirecteur gehoord door de secretaris-generaal. Hij legt er de volgende verklaring af :

"U heeft geen enkele materiële vaststelling van afwezigheid en ik heb mij elke morgen aangeboden op het werk.

De Heer Secretaris-generaal antwoordt dat de afwezigheid materieel werd vastgesteld ondermeer door omslagen op zijn bureau te leggen, waarbij gevraagd werd zich aan te bieden aan zijn Directeur.

De Heer Butaye zegt daarop geen kennis te hebben van die elementen, ondanks regelmatig bezoek van zijn bureau."

1.9. Bij besluit van 27 oktober 1994 van de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, wordt aan verzoeker, met ingang van 27 oktober 1994 ontslag verleend als stagedoend bestuurssecretaris bij het ministerie van Binnenlandse Zaken. De motivering van dat besluit luidt als volgt :

"Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, inzonderheid op artikel 112, 3°;

Overwegende dat werd vastgesteld dat de heer Yves Butaye, stagedoend bestuurssecretaris, van 23 september tot en met 6 oktober 1994 afwezig is gebleven zonder geldige reden;

Overwegende dat de heer Yves Butaye met een aangezekende brief van 12 oktober werd uitgenodigd zich te verantwoorden bij de Secretaris-generaal en dat hij daartoe op 17 oktober inzage heeft gekregen van het dossier;

Overwegende dat de heer Yves Butaye, bijgestaan door een raadsman, op 26 oktober 1994 werd gehoord door de Secretaris-generaal, van welk onderhoud een proces-verbaal werd opgemaakt; overwegende dat betrokkene geen geldige reden heeft voorgelegd om zijn afwezigheid te rechtvaardigen, maar dat hij zich beperkte tot de loutere verklaring dat hij op de bewuste dagen wel degelijk aanwezig was, tegen de duidelijke bewijzen in;

Overwegende dat er geen reden is om te twijfelen aan de juistheid van de vaststelling dat de Heer Butaye gedurende meer dan 10 dagen afwezig is gebleven zonder geldige reden.";

Dit is de door verzoeker bestreden beslissing.

2. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

Overwegende dat verzoeker naast de vernietiging van de bestreden beslissing, bijkomend vordert te horen bevelen dat zijn loon vanaf de datum van de bestreden beslissing verder uitbetaald zou

worden, dat de ingehouden wedden uitbetaald zouden worden en dat zijn benoeming tot bestuurssecretaris-jurist bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken bevolen zou worden;

Overwegende dat met betrekking tot het loon vanaf 27 oktober 1994 en de ingehouden wedden de Raad van State niet bevoegd is om de uitbetaling van deze sommen te bevelen, dat verzoeker met dergelijke vordering immers subjectieve rechten laat gelden die krachtens artikel 144 en 145 van de Grondwet tot de bevoegdheid van de gewone rechtbanken horen; dat met betrekking tot het horen bevelen verzoeker te benoemen, de afdeling administratie van de Raad van State krachtens artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel bevoegd is uitspraak te doen over de "beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden of tegen administratieve beslissingen in betwiste zaken"; dat aldus uitgesloten is dat de Raad van State zich in de plaats zou stellen van de bevoegde overheid door haar te bevelen verzoeker te benoemen; dat de Raad van State derhalve enkel bevoegd is om van het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 1994 waarbij verzoeker wordt ontslagen als stagedoend bestuurssecretaris bij het ministerie van Binnenlandse Zaken vanaf 27 oktober 1994 kennis te nemen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in wat als een middel wordt beschouwd uiteenzet wat volgt :

"Dat het ontslag van de verzoeker bij ministerieel besluit werd beslist;

Dat de afdanking van een stagiair van niveau 1 bij Koninklijk Besluit moet worden gedaan;

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken allèen niet bevoegd is;"

dat verzoeker aldus in dit middel stelt dat zijn ontslag als stagiair onterecht gebeurde door middel van een ministerieel besluit en dat volgens hem de afdanking van een stagiair van niveau 1 alleen bij middel van een koninklijk besluit kan geschieden zodat de optredende overheid ter zake onbevoegd was;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in de memorie van antwoord repliceert :

"De stagiairs van niveau 1 worden benoemd door de minister bevoegd voor ambtenarenzaken (of door zijn gemachtigde (artikel 30, §1, van het K.B. van 2 oktober 1937)). De afdanking, zowel wegens beroeps-ongeschiktheid als wegens zware fout (artikel 28 sexies van hetzelfde K.B.), gebeurt door de minister bevoegd voor ambtenarenzaken. Hoewel het K.B. van 2 oktober 1937 zich niet expliciet uitspreekt over de bevoegdheid om een stagiair af te danken op basis van artikel 112, 3°, is het maar logisch dat de Minister van Ambtenarenzaken (die in dit geval ook de bevoegde minister is van het departement waarvoor de stagiair was aangewezen) ook hier bevoegd was. Verzoeker geeft overigens geen enkel argument om zijn stelling te staven dat enkel de Koning bevoegd was om hem af te danken.";

3.1.3. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot dit middel in zijn memorie van wederantwoord nog het volgende stelt :

"Dat voor de toepassing van artikel 112, 3°, een Koninklijk Besluit nodig is staat vast voor benoemde ambtenaren;

Dat stagiairs enkel kunnen afgedankt worden door de handtekening van twee ministers, de minister bevoegd voor ambtenarenzaken en de minister onder wiens bevoegdheid de stagiair valt;

Dat bijgevolg de verzoeker eveneens het recht heeft van die dubbele waarborg te genieten; dat het niet opgaat te beweren dat die twee hoedanigheden in hoofde van één enkele minister verenigd zijn; dat

daarvoor slechts een hogere norm, met name een Koninklijk Besluit de nodige garanties verleent;"

3.1.4. Overwegende dat krachtens artikel 30, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, de geslaagden die door de Vaste Wervingssecretaris worden toegelaten, tot stagiair benoemd worden door de minister tot wiens bevoegdheid de Ambtenarenzaken behoren of door zijn gemachtigde; dat luidens artikel 30, § 2, eerste lid, van dit koninklijk besluit "de stagiair (uitsluitend) ressorteert (...) onder de minister tot wiens bevoegdheid de Ambtenarenzaken behoren"; dat te dezen verzoeker werd ontslagen op grond van artikel 112, 3° van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937 luidens welk onverminderd de toepassing van artikel 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheid, de ambtenaar die zonder geldige reden zijn post verlaat en meer dan tien dagen afwezig blijft, ambtshalve en zonder opzegging de hoedanigheid van rijksambtenaar verliest en dat dit artikel mede voor de stagiairs geldt; dat voornoemd koninklijk besluit van 2 oktober 1937 geen bepaling bevat die uitdrukkelijk bepaalt wie bevoegd is om een stagiair van niveau 1 af te danken op grond van artikel 112, 3° van datzelfde koninklijk besluit; dat de overheid die bevoegd is om een ambtenaar te benoemen ook bevoegd is om de omgekeerde maatregel te nemen, namelijk hem van ambtswege te ontslaan, dat zulks ook geldt voor het ontslag van ambtswege van een stagiair van niveau 1 en dat aangezien de stagiair van niveau 1 benoemd wordt door de minister tot wiens bevoegdheid de Ambtenarenzaken behoren of door zijn gemachtigde, de minister tot wiens bevoegdheden ambtenarenzaken behoren, eveneens de bevoegdheid heeft om een stagiair van niveau 1, in

voorkomend geval, ambtshalve te ontslaan; dat het middel derhalve niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in wat ook als een middel wordt beschouwd uiteenzet wat volgt :

"Dat de vermeende vaststelling bij aangetekende brief van 12 oktober 1994 aan de verzoeker werd medegedeeld;

Dat de verzoeker zich op maandag 17 oktober 1994 bij de vormingsdirecteur heeft aangeboden om kennis te nemen van het dossier;

Dat hij op woensdag 26 oktober 1994 door de secretaris-generaal persoonlijk werd verhoord;

Dat bijgevolg de beweerdde vaststelling van afwezigheid vervalt doordat de verzoeker effectief de oproeping om te verschijnen heeft opgevolgd;"

dat hij aldus in dat middel aanvoert dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord het volgende tegenwerpt :

"Betrokkene heeft zich op 17 oktober aangeboden bij de vormingsdirecteur en op 26 oktober bij de secretaris-generaal, nadat hem reeds was meegedeeld dat een procedure was ingezet om artikel 112, 3° van het K.B. van 2 oktober 1937 toe te passen.

Hij was opgeroepen te verschijnen opdat hij de kans zou hebben een geldige reden op te geven voor de vastgestelde afwezigheid.

Hij heeft geen geldige reden kunnen opgeven, hij heeft integendeel de afwezigheid ontkend, tegen de hem voorgelegde duidelijke bewijzen in.

De stelling van verzoeker dat door zijn verschijnen bij de Vormingsdirecteur en de Secretaris-generaal 'de beweerdde vaststelling van afwezigheid vervalt' is absurd.";

3.2.3. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot dit middel in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Dat de verzoeker zich effectief op 17 oktober 1994 aangeboden heeft bij de vormingsdirecteur en op 26 oktober 1994 bij de secretaris-generaal;

Dat daardoor de poging om een procedure op te starten om artikel 112, 3°, van het K.B. van 2 oktober 1937, toe te passen vervalst, zonder voorwerp wordt, geen gevolg heeft;

Dat de verzoeker in ieder geval voorafgaandelijk in gebreke had moeten gesteld worden, en verplicht worden dagelijks te prikken of een register te ondertekenen; Dat hij geen geldige reden hoefde op te geven aangezien er geen afwezigheid is vastgesteld geworden;

Dat er geen duidelijke bewijzen zijn voorgelegd geworden en door de overheid niet kan gezegd worden waarin die zouden kunnen bestaan;

Dat de verzoeker zelf in de documentatie van de overheid heeft kunnen vaststellen dat die de mening toegedaan was dat er geen verder verzuim aan gevolggeving door de betrokkene was; Dat hij de aandacht van de secretaris-generaal heeft getrokken op het feit dat hij tegen zijn eigen documentatie in handelde;"

3.2.4. Overwegende dat verzoeker tenslotte in zijn laatste memorie ondermeer nogmaals opmerkt "dat er geen enkele vaststelling van afwezigheid is gedaan geweest", dat hij "geen geldige reden moet opgeven voor beweringen die niet vast staan" en "dat de vermeende bewering alsof hij zou afwezig geweest zijn vervalst van zodra hij terug verschijnt";

3.2.5. Overwegende dat met betrekking tot dit middel verzoeker geen rechtsregel aanduidt waarop hij steunt om de schending van de motiveringplicht aan te voeren; dat niettemin ervan mag worden uitgegaan dat hij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bedoeld heeft; dat luidens de artikelen 2 en 3 van die wet de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; dat uit de termen van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat aan de formele motiveringsplicht is tegemoetgekomen en dat het ontslag van verzoeker steunt op artikel 112, 3° van het reeds genoemde

koninklijk besluit van 2 oktober 1937; dat trouwens de bestreden beslissing wordt gestaafd door argumenten waaruit blijkt dat verzoeker afwezig was en daarvoor naderhand geen geldige reden had; dat immers uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker van 23 september tot en met 6 oktober 1994 afwezig was en nagelaten heeft die afwezigheid met een geldige reden te rechtvaardigen; dat ook niet blijkt dat de vaststelling van de afwezigheid van verzoeker onterecht gebeurde; dat als verzoeker zelf stelt dat de vaststellende overheid "geen enkele materiële vaststelling van afwezigheid" kan voorleggen, zulks tegengesproken wordt door de nota van 7 oktober 1994 aan de secretaris-generaal waarin verwezen wordt naar een aantal nota's die op verzoekers bureau werden achtergelaten met de bedoeling dat verzoeker contact zou opnemen zodra hij arriveerde; dat verzoeker zulks weliswaar ontkent door er op te wijzen "dat hij niet voorafgaandelijk is aangemaand geworden dagelijks te prikken of dagelijks een register te ondertekenen"; dat de ontstentenis van dergelijke verplichting een ambtenaar er evenwel niet van ontslaat gevolg te geven aan de bevelen van de personen onder wiens hiërarchisch gezag hij functioneert; dat hij voor het negeren van de herhaalde verzoeken om contact op te nemen ook nu geen redelijke verklaring geeft maar zich probeert te verschuilen achter het argument dat het bestuur geen materieel bewijs van afwezigheid kan voorleggen en het feit dat hij niet elke dag zijn aanwezigheid op een of andere manier kenbaar diende te maken; dat verzoeker aldus getuigt van kwade trouw; dat het middel faalt;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een volgend middel uiteenzet wat volgt :

"Dat de overheid niet alleen geen materieel bewijs van afwezigheid kan opgeven;

Dat het ministerie eveneens het bewijs niet levert naar de ambtenaar te hebben gezocht;

Dat indien de verzoeker verdwenen was op zijn minst na de beweerde tien dagen afwezigheid de verdwenen ambtenaar op zijn domicilie moest opgezocht worden;

Dat de overheid niemand ter plaatse op de woonplaats van de verzoeker heeft gestuurd;

Dat uit het dossier blijkt dat eveneens niet tijdens of na de beweerde afwezigheid telefonisch contact werd gezocht op het domicilie van de stagiair-verzoeker;

Dat de verzoeker wel onmiddellijk gevolg heeft gegeven aan een schriftelijke aanmaning;"

dat alhoewel geen concrete rechtsregel aangegeven wordt waarop verzoeker zich steunt uit de formulering van het middel kan afgeleid worden dat hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord het volgende antwoordt :

"Verzoeker heeft bij het inkijken van zijn dossier op 17 oktober, en opnieuw bij zijn onderhoud bij de secretaris-generaal op 26 oktober, kunnen vaststellen dat er ononderbroken van vrijdag 23 september omstreeks 10.00 uur tot vrijdag 7 oktober 9.45 uur een aan hem gerichte nota op zijn bureau lag (iedere dag een nieuwe nota), met het verzoek zich onmiddellijk aan te melden op het secretariaat van mevrouw DE KNOP, Directeur-generaal, tweetalig adjunct.

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan deze nota's. Hij beweert wel aanwezig te zijn geweest, maar desondanks geen kennis te hebben van de nota's. Het verwijt van verzoeker dat de overheid niet heeft onderzocht wat de oorzaak van of de reden voor zijn afwezigheid was, mist alle grond. Verzoeker is uitdrukkelijk uitgenodigd zijn afwezigheid te verklaren. Hij heeft echter verkozen ze te ontkennen. Wat kan de overheid dan nog doen ?";

dat de verwerende partij aldus stelt dat verzoeker zich in het middel beperkt tot het betwisten van de juistheid van de feitelijke vaststelling van de afwezigheid;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Dat verzoeker bij het inkijken van zijn dossier en opnieuw bij zijn onderhoud bij de secretaris-generaal

niet heeft kunnen vaststellen dat er ononderbroken een aan hem gerichte nota op zijn bureau lag;

Dat zijn bureel immers in een ander gebouw gelegen was dan datgene waarin de secretaris-generaal zijn lokalen heeft;

Dat het niet mogelijk is de wijze te bevestigen waarop die nota's aan de verzoeker werden toegestuurd of de identiteit te bepalen van de personen die de nota's zouden hebben overgemaakt in het gebouw waar de verzoeker zijn bureel wel had;

Dat de verzoeker geen kennis heeft van dergelijke nota's ondanks zijn regelmatige aanwezigheid op zijn bureel en de kontakten die hij met de personen die in hetzelfde gebouw werkten had bij zijn dagelijkse binnen- en buitenkomen;

Dat die personen niet zijn ondervraagd geworden;

Dat de overheid zelf bevestigt niet naar de verzoeker te hebben gezocht, ondanks het feit dat zij hem blijkbaar wel degelijk kon vinden wanneer het nodig was;

Dat de verzoeker geen afwezigheid hoeft te verklaren die niet bestaan heeft;

Dat de overheid zeker veel meer kon gedaan hebben, met name de verzoeker regelmatig door zijn hiërarchische meerderen doen bezoeken in zijn afgelegen bureel, in het afgelegen gebouw, er voor zorgen dat hij over een degelijk werkende telefoonlijn beschikte, hem nota's en mededelingen voor ontvangst laten tekenen, de naam opgeven van de personen die de kontakten met de verzoeker hebben gehad;

Dat het in hoofde van de overheid blijkbaar te laat was om zich daags voor het einde van de stage van de verzoeker te gaan bekommeren hoe zich met hem bezig te houden;"

3.3.4. Overwegende dat de ingeroepen zorgvuldigheidsplicht niet alleen geldt voor de overheid maar ook voor de bestuurde en dat het voor het overige met betrekking tot dit middel kan volstaan te verwijzen naar de overweging 3.2.5. om ook dit middel als ongegrond af te wijzen;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker ook nog het volgende uiteenzet :

"Dat de stageperiode voor de benoeming van de verzoeker tot bestuurssecretaris-jurist op 31 oktober 1994 afloopt;

Dat de overheid de voorlegging van het dossier aan de interdepartementale stagecommissie duidelijk wilt vermijden;

Dat zij de verzoeker-stagiair niet wilt benoemen;

Dat de overheid niet over voldoende middelen beschikt om die benoeming tegen te houden;

Dat de hiërarchie van het ministerie bijgevolg daags voor de benoeming een middel zoekt om de stagiair inderhaast af te danken;

Dat het geschil aan de interdepartementale stagecommissie moest voorgelegd worden;

Dat immers geen enkel materieel element afdoende kan bewezen worden;

Dat de rechten van de verdediging worden ontweken;

Dat de beëindiging van de stageperiode met enkele dagen wordt belet;"

dat hij aldus stelt dat de betrokken overheid kost wat kost zijn benoeming tot bestuurssecretaris-jurist wou vermijden en, door het nemen van de bestreden beslissing, een middel heeft gevonden om hem inderhaast af te danken, dat de rechten van de verdediging werden ontweken, doch verwijst verder niet naar een concrete rechtsregel die volgens hem geschonden wordt door de bestreden beslissing;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord als volgt antwoordt :

"Verzoeker suggereert dat de overheid een voorwendsel heeft gezocht om hem voor het beëindigen van de stage te kunnen afdanken, om te vermijden dat de Interdepartementale stagecommissie zich zou moeten uitspreken over zijn benoeming in vast verband.

Het was ontegensprekelijk zo dat noch de hiërarchische oversten van verzoeker, noch de vormingsdirecteur, noch de directeur-generaal van de vorming zijn vaste benoeming gunstig gezind waren.

Reeds op 14 juni, ruim vóór het einde van de stage dus, had de Interdepartementale stagecommissie zich moeten uitspreken over een voorstel van de directeur-generaal van de vorming om verzoeker af te danken wegens beroepsongeschiktheid. De vernietiging door de Raad van State op 31 mei 1994 van het K.B. van 21 november 1991 heeft dit verhinderd. (Verzoeker was toen reeds opgeroepen om te verschijnen, en heeft op 29 mei in een nota aan de directeur-generaal van de vorming zijn opmerkingen over het voorstel meege-deeld.)

Het voorstel tot afdanking wegens beroepsonbekwaamheid zou opnieuw worden voorgelegd aan de Interdepartementale stagecommissie na het opnieuw invoeren van de voor die commissie relevante bepalingen (wat gebeurde bij het K.B. van 26 september 1991; B.S. 1 oktober 1994).

Vooraleer het dossier opnieuw kon worden voorgelegd heeft verzoeker zijn ontslag van ambtswege uitgelokt.

Het ministerieel besluit van 27 oktober 1994 moet op zijn eigen verdiensten beoordeeld worden, los van de geschetste omstandigheden. Er mag niet uit het oog worden verloren dat artikel 112, 3°, aan de bevoegde overheid weinig keuze laat. Het gaat om ontslag van ambtswege, om de vaststelling van een rechtsgevolg dat voortkomt uit een bepaalde feitelijke situatie.

Indien de overheid vaststelt, ten eerste, dat de ambtenaar gedurende meer dan tien dagen zijn post heeft verlaten, en ten tweede, dat hij daarvoor geen geldige reden had, dan moet de bevoegde overheid ontslag verlenen.";

3.4.3. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot dit middel in zijn memorie van wederantwoord het volgende stelt :

"Dat de overheid eveneens bevestigt dat zij een voorwendsel heeft gezocht om de verzoeker voor het beëindigen van de stage te kunnen afdanken;

Dat zij heeft vermeden dat de Interdepartementale stagecommissie zich zou moeten uitspreken over zijn benoeming in vast verband;

Dat de overheid de ongeschiktheid van de verzoeker niet kan bewijzen, niet kan opgeven waarin zijn taken in het ministerie bestonden en hem geen enkele fout kan verwijten;

Dat de overbevolking in het Ministerie van Binnenlandse Zaken schreeuwend is en dat de overheid de verantwoordelijkheid draagt voor de beroepsloopbaan van de personen die zij in overtal aanwerft;

Dat de verzoeker er zeker geen belang bij had zijn ontslag van ambtswege uit te lokken;

Dat hij immers vanaf 1 januari 1994 zijn overplaatsing had gevraagd naar het Ministerie van Justitie;

Dat die mogelijkheid voor de verzoeker definitief verloren is door zijn ontslag bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken;

Dat er geen ontslag van ambtswege mogelijk was;

Dat er eveneens geen vaststelling van een rechtsgevolg dat voortkomt uit een bepaalde feitelijke situatie kon gedaan worden;

Dat de overheid niet vastgesteld heeft dat de ambtenaar gedurende meer dan tien dagen zijn post had verlaten;

Dat hij daarvoor geen geldige reden moest opgeven, gezien er geen afwezigheid is geweest;"

3.4.4. Overwegende vooreerst dat verzoeker geen concreet bewijs aanbrengt van zijn bewering dat de verwerende partij hem kost wat kost niet wou benoemen; dat voorts vastgesteld wordt dat verzoeker werd uitgenodigd door de Secretaris-generaal om gehoord te worden, dat dit verhoor plaatsvond op 26 oktober 1994 en verzoeker tijdens dit verhoor geconfronteerd werd met de nota van 7 oktober 1994 waarin zijn afwezigheden werden vastgesteld, dat hij de inhoud ervan niet weerlegd heeft doch dat hij enkel een verklaring heeft afgelegd waarin hij zegt kennis te hebben van het feit dat dagelijks berichten in gesloten omslag op zijn bureau werden gelegd waarin hij gevraagd werd zich aan te bieden bij zijn directeur en hierop verklaard heeft "geen kennis te hebben van die elementen, ondanks regelmatig bezoek van zijn bureau"; dat hij aldus zich voor zijn afwezigheden niet heeft willen verantwoorden of zich gewoonweg niet kon verantwoorden; dat zijn loutere beweringen dat "geen enkele materiële vaststelling van zijn afwezigheid" bestaat en dat "hij zich elke morgen op zijn werk heeft aangeboden", niet opwegen tegen de door de verwerende partij aangebrachte feitelijke elementen; dat tenslotte de ambtenaar die zich in de voorwaarden bevindt van artikel 112, 3°, van het reeds genoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937, ambtshalve en zonder opzegging zijn hoedanigheid van ambtenaar verliest, zodat de vraag van het al dan niet kunnen vaststellen van een ongeschiktheid of van een voorwendsel om hem niet te benoemen in rechte niet relevant is; dat verzoeker derhalve ten volle de kans gekregen heeft om zich op afdoende wijze te verdedigen zodat ook dit middel faalt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig mei 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.